

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 566

гр. В. Т., 27.06.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – В. Т. в закрито заседание на двадесет и седми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ивелина Солакова

Членове: Станислав Стефански
Ирена Колева

като разгледа докладваното от Ирена Колева Въззивно частно гражданско дело № 20224100500384 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл.274 ал.1 т.2 от ГПК вр. чл.130 ГПК.

Образувано е по частна въззивна жалба на Д. ИВ. П., ЕГН *****, с адрес град В. Т., ул.“М. Р.“ № 46, чрез пълномощник – адвокат П.С., срещу определение № 693/20.04.2022г., постановено по гр.дело № 2674/2021г. по описа на Районен съд-В. Т., с което е била върната подадената от частния жалбоподател срещу В. ИВ. П. искова молба поради недопустимост на предявения с нея иск с правно основание чл.124 ал.4 ГПК и е прекратено производството по делото. Жалбоподателката излага съображения за неправилност на атакуваното определение, доколкото не била заявявала желание да инициира производство по чл.303 ал.1 т.2 ГПК досежно постановеното и влязло в сила решение по гр.дело № 2089/2012г. на Районен съд-В. Т., а такова по чл.303 ал.1 т.1 от ГПК поради наличието на новооткрито през м.май 2020г. писмено доказателство – заявление с вх. № 15881/22.06.2006г. до РУ“СО“-В. Т., подписано от И. П. П.. Посочва, че правния й интерес от предявения иск е свързан с предявяването в следствие на иск по чл.26 ЗЗД за прогласяване нищожността на дарствените разпореждания, за които е ползвано неистинското пълномощно, поради липса на съгласие на дарителя. Прави искане за отмяна на обжалваното определение, като неправилно, с указания за продължаване на съдопроизводствените действия.

В законоустановения срок е постъпил отговор на частната жалба от насрещната страна В. ИВ. П., чрез назначения й по реда на чл.47 ал.6 от ГПК особен представител – адвокат В.М., в който се заема становище за допустимост, но неоснователност на жалбата и наведените в нея оплаквания.

Съдът, след като съобрази доводите, изложени от страните в частната жалба и отговора й, както и данните по делото, намира следното:

Частната жалба е подадена в срок и от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване първоинстанционен съдебен акт, поради което е допустима и подлежи на разглеждане. Същата се явява неоснователна по следните съображения:

Производството пред първоинстанционния съд е било образувано по искова молба с правно основание чл.124 ал.4 ГПК на Д. ИВ. П. срещу В. ИВ. П. с искане за приемане за установено по отношение на ответницата, че пълномощно с рег. № 7406/23.04.2007г. на нотариус Д. Денчев е неистинско. Изложени са твърдения, че на 23.04.2007г. И. П. П., баща на страните, упълномощил ответницата с права, описани подробно в посоченото пълномощно, използвано при сключване на сделки за дарение на недвижими имоти,

обективирани в Нотариален акт № 950, том V, рег. № 8487, дело № 698 от 10.05.2007г. на нотариус Денчо Денчев и в Нотариален акт № 76, том 3, рег. № 3552, дело № 341/2007г. на нотариус Албена М.. Посочено е, че през м.май 2020г. ищцата получила заявление с вх. № 15881/22.06.2006г. до РУ“СО“-В. Т., подписано от И. П. П. и установила видимо несъответствие между подписа, положен от нейния баща в този документ и подписа за упълномощител в пълномощно с рег. № 7406/23.04.2007г. Обосновава е правния си интерес от търсената с иска защита с наличието на възникнали правоотношения /описаните по-горе правни сделки/, чието съществуване, съдържание и последици се определят от извода за истинността на процесното пълномощно. В съдебно заседание, чрез своя пълномощник, е допълнила устно, че с извършените сделки на разпореждане с недвижими имоти от страна на родителите си, при които е използвано това пълномощно, тя е била ощетена и в тази връзка възнамерява да предявява искове срещу ответницата в настоящото производство.

В срока по чл.131 ГПК ответницата, чрез назначения ѝ особен представител, е подала писмен отговор на така предявената ИМ, в който е заела становище за недопустимост на предявения иск поради липсата на правен интерес от търсената защита, респ. за неговата неоснователност.

С обжалваното определение, съдът приел, че не е налице правен интерес у ищцата да претендира да бъде установена неистинността на процесното пълномощно. Обосновал е акта си с мотивите, че след извършена служебна справка е установил наличието на влязло в законна сила съдебно решение, с което предявените от ищцата и нейната майка срещу ответницата в настоящото производство и В. И. П. искове с правно основание чл.30 ал.1 от ЗН са уважени и е възстановена запазената им част от наследството на И. П. П., нахърнена с извършените с Нотариален акт № 950, том V, рег. № 8487, дело № 698 от 10.05.2007г. на нотариус Денчо Денчев и с Нотариален акт № 76, том 3, рег. № 3552, дело № 341/2007г. на нотариус Албена М. дарения, поради което със сила на присъдено нещо е решен спора за тяхната действителност и иск за нищожност на тези сделки е недопустим по арг. от чл.299 ГПК. Позовал се е и на т.3 от ТР № 5/14.11.2012г. по т.д. № 5/2012г. на ОСГТК на ВКС, съгласно което е недопустим иск за установяване неистинността на документ по чл.124 ал.4 ГПК, ако ищецът извежда правния си интерес от възможността да ползва съдебното решение по установителния иск като основание за отмяна по чл.303 ал.1 т.2 ГПК на влязлото в сила решение по делото, по което документът е бил представен, но ищецът е пропуснал срока да оспорването му по чл.193 ал.1 ГПК. Посочил е, че в производството по гр.дело № 2089/2012г. на Районен съд-В. Т. ищцата не се е позовала на недействителността на упълномощителната сделка, а се е ползвала от това пълномощно и е била възстановена запазената ѝ част от наследството.

Правният интерес е положителна процесуална предпоставка от категорията на абсолютните, за която съдът следи служебно. Извежда се от фактическите твърдения в ИМ, които в случая не обосновават правен интерес у същата от търсената с иска защита. В тази връзка, по делото е установено, че с влязло в сила решение между същите страни е намалено до размера на запазената част за ищцата идеална част от даренията, които нейният баща е направил в полза на сина си В. И. П., като за да достигне до този резултат съдът е формирал извод за действителност на двете дарствени сделки и като резултат е възстановил запазената част на ищцата. С оглед на изложеното, при евентуално предявяване на искове за недействителност на същите сделки би имало пълна идентичност между предмета, основанията и страните по тях и по вече предявените и уважени искове за възстановяване на запазена част. С влизане в сила на съдебното решение, с което са уважени исковите по чл.30 ЗН за възстановяване на запазена част на наследник, нахърнена с извършено от наследодателя дарствено разпореждане, се формира сила на присъдено нещо и по въпроса за действителността на дарението, тъй като наличието на действителен договор за дарение е елемент от фактическия състав, пораждащ потестативното право по чл.30 ал.1 ЗН. Ето защо, настоящият съдебен състав намира за правилен извода на районния съд за недопустимост на предявения по чл.124 ал.4 ГПК установителен иск в обжалваното определение, с което е прекратено производството по делото, доколкото евентуалното му уважаване не би довело до разглеждане на искове за недействителност на процесните сделки поради тяхната недопустимост.

В частната жалба е релевирано оплакване за неправилна преценка на районния съд за липсата на правен интерес у ищеца и поради това, че уважаването на предявения установителен иск би имало значение за отправяне на искане по чл.303 ал.1 т.1 ГПК за отмяна на влязлото в сила решение по исковите по чл.30 ал.1 ЗН поради откриване на ново

писмено доказателства през м.май 2020г. – цитираното в жалбата заявление. Такива твърдения изобщо не са изложени в исковата молба, а едва във въззивната жалба, но те също не обосновават правен интерес у ищцата, доколкото разпоредбата на чл.303 ал.1 т.1 ГПК има предвид нови писмени доказателства от съществено значение за делото, които не са могли да бъдат известни при решаването му или с които страната не е могла да се снабди своевременно, а не такива създаващи съмнения у страната за истинността на документи, представени по делото, както и поради това, че е изтекъл преклузивния срок по чл.305 ал.1 т.1 ГПК за такова искане.

Като е счел предявения иск за недопустим и поради това е върнал исковата молба и е прекратил производството по делото, районният съд е постановил правилен акт, който следва да бъде потвърден.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 693/20.04.2022г., постановено по гр.дело № 2674/2021г. по описа на Районен съд-В. Т..

Определението може да обжалва с частна касационна жалба пред ВКС, при наличие предпоставките на чл.280 ал.1 и ал.2 ГПК, в едноседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от същото да се връчи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____